

ÀFRICA ENSENYA I ARRIBA AL COR

Fa moltíssim de temps que volia participar de forma activa en projectes de cooperació, però curiosament mai no feia les passes necessàries per fer-ho. Sempre trobava una raó o una altra que me servia d'excusa: no tenc una preparació professional adequada a les necessitats dels països empobrits, no puc deixar la feina, els amics no m'acompanyen i em fa por fer-ho sola, no tenc prou temps lliure... i així, a poc a poc, varen anar passant els anys i em vaig acostumar a veure el món de la cooperació com una cosa llunyana que feien altres persones. Suposo que tots tenim els nostres processos personals i que tot arriba en el moment que ha d'arribar i que és per això que, ara fa dos anys, de sobte vaig decidir que, si realment volia fer alguna cosa, no podia seguir esperant que la vida, els amics o les circumstàncies m'hi portassin, sinó que era jo qui havia de fer les passes necessàries per aconseguir-ho.

Així que, prudent com sempre, vaig començar per fer un curs de cooperació damunt terreny amb una ONG d'àmbit nacional a Centroamerica. L'experiència em va convèncer que allò era el que jo volia fer de totes totes i, poc temps després d'haver tornat, vaig començar a tocar portes a diverses ONG's mallorquines oferint la meua experiència professional per a qui en pogués tenir necessitat. Aleshores vaig descobrir que treballar de voluntari no és tan fàcil!!!: les entitats estan molt escalivades de gent que pensa que com que "regala" el seu temps i esforç, llavors no se'ls pot demanar responsabilitat, constància i compromís i no sempre volen arriscar-se amb voluntaris que toquen a la porta i dels que no tenen referències.

Per això mai no podré agrair prou a Veïns Sense Fronteres que em donàs l'oportunitat de participar, primer en el dia a dia de la feina que es fa des de Palma, que és moltíssima i feixuga i que quasi passa desapercebuda i després, i sobretot, directament en dos projectes damunt terreny.

Quant al primer projecte, que es tractava de fer un curs de Formació per a la Pau i la resolució pacífica de conflictes a la República

Democràtica del Congo per als membres del soci local a Bukavu, per a mi es va convertir en la millor escola del món. No trobo prou paraules per descriure l'admiració que sento, jo que veng d'una societat indiferent i dormida, cap a aquesta gent tan jove però amb històries personals duríssimes a l'esquena, que no tenen pràcticament res i que malgrat tot treballen de forma voluntària per fer del seu país un lloc millor on viure. Una lliçó constant de compromís, dignitat, empena i voluntat. De fet, una de les coses que més em va sorprendre és el seu gran desig d'aprendre i l'esperit participatiu. Molts feien més de 25 km a peu sense berenar per tal de poder venir al curs!!! I si havíem de dedicar més temps del que havíem previst en un principi era perquè tots volien intervenir, demanar, aportar la seva i les hores se'ns escolaven debatent i discutint...allò sí que era formació!

L'estada a Bukavu i les visites a altres indrets del Congo em varen permetre constatar el mal que poden fer els mitjans de comunicació quan s'entesten en presentar una imatge constant de guerra i mort. Les úniques bombes de les que vàrem tenir notícia mentre estàvem allà foren les que ETA va posar a Palma!!!

Tot i això, seria absurd negar que la situació del país és ben difícil. Especialment impactant és la situació de les dones víctimes de violència sexual, sovint rebutjades per la societat i les pròpies famílies pel fet d'haver estat violades. Escoltant les associacions de dones que hi treballen t'envaeix un sentiment d'incredulitat primer, de profunda tristesa i impotència després (són tantes!!!) i finalment d'unes ganes terribles de posar-te a fer-hi feina!!!

Pel que fa al segon projecte, fou una experiència pilot de turisme solidari i sostenible amb un grup de persones que vingueren de

Mallorca per gaudir d'un viatge inoblidable per Burundi i Tanzània. Crec, per la meua pròpia experiència, que viatjar de la mà de VSF i dels seus socis locals ens va donar l'oportunitat de conèixer i viure els països que vàrem visitar d'una forma que en cap altre viatge, per molt alternatiu que sigui, seria possible. Va ésser, a més d'un viatge per paisatges meravellosos (el Tanganyika per sí sol és un espectacle impressionant), un viatge individual de cada un de nosaltres per l'ànima i la consciència.

El contacte directe amb la gent, el fet de poder xerrar i compartir el temps amb els membres dels socis locals i dels beneficiaris dels seus projectes, ens ha canviat per dintre: ens ha canviat el concepte d'Àfrica i de la seva gent, tombant molts d'estereotips i prejudicis que inconscientment tots portam al cap; ens ha ajudat a relativitzar el nostres problemes i a canviar l'ordre de prioritats, fent que ens qüestionem què és realment important i què no (tenir aigua potable o comprar un cotxe?, tenir temps per

les persones que estimam o per la feina?); ens hem adonat que, malgrat les situacions difícils que viuen molts de pobles als països empobrits del Sud, aquests sovint saben gaudir de la vida millor que nosaltres que ens hem creat necessitats artificials que tanmateix no ens fan feliços (cotxe, casa, doblers..); ens ha permès substituir la imatge de pobresa, malalties i guerres que ens venen els mitjans de comunicació per la dels somriures sincers i les mirades increïbles; no ha estat un viatge, ha estat un aprenentatge i tots hem tornat a cases amb un d'aquells somriures gravat al cor. Es per això que Àfrica enamora, per la seva gent.

I és per això que hi tornaré... ara hi tenc amics que vull tornar a veure i molta feina per fer!!!

Xisca Burguera

Cooperant de Veïns Sense Fronteres

